

saa Stillingen. Det var ingen Ordning, det var saa langt fra at være en Ordning, og der rammer Kritikken altsaa helt andre Steder end det, hvorimod det ærede Medlem i Dag søgte at rette den. Men det ærede Medlem havde jo sit Formaal dermed, han vilde ligesom hævde, at der ikke var Tid nok for Rigsdagen i Vinter til at løse dette Spørgsmaal, og derfor vilde han lægge Ansvaret for den manglende Tid over paa andre.

Vi fra vor Side kan jo kun glæde os over, at det ærede Medlem paa sit Partis Vegne tilsagde dette Lovforslag, som vi gerne ser fremmet, en velvillig Behandling. Men han føjede straks til en meget stærk Tvivl om, at det lod sig gøre at gennemføre det i denne Rigsdagssamling. Han gjorde det saa stærkt, at han sagde: Derfor maa vi se at samle os om en midlertidig Ordning, og til den lovede han sit Partis velvillige Støtte. Hvorfor straks gaa ud fra, at Tiden ikke vil slaa til, og straks rejse Spørgsmaalet om en midlertidig Ordning? Noget maa der altsaa gøres, det erkender ogsaa det ærede Medlem fra Vinderup. Og skulde Tiden ikke slaa til, er det tidsnok at tænke paa, hvad der saa skal ske. Jeg vil meget indstændigt anbefale, at vi bruger den Tid, vi har, godt, og hvis man bruger den paa dette Omraade med virkelig Velvillie, ogsaa fra Venstres Side, som nu det ærede Medlem har lovet, saa tror jeg, Tiden vil slaa til, og jeg tror, at det er nødvendigt, at vi nu kommer tilen Ordning. Den 22de Marts i Fjor udtalte Socialdemokratiets Ordfører i Borgerrepræsentationen, at man ikke maatte vente videre Tilskud fra Københavns Kommune til det private højere Skolevæsen; han rejste dermed Spørgsmaalet, han gjorde det brændende, han gjorde en Løsning nødvendig, en Løsning, hvis Nødvendighed nu erkendes gennem alle de Andragender, vi har faaet forelagt, og ogsaa gennem den Tale, det ærede Medlem nu har holdt, og jeg er paa den socialdemokratiske Gruppens Vegne i Københavns Kommunalbestyrelse bemyndiget til at udtale, at den Erklæring, vor Ordfører fremsatte den 22de Marts, og i hvilken han erklærede, at han ikke kunde stemme for de Bevillinger, og hvori han derfor opfordrede Skoledirektøren, Magistraten og Regeringen til at overveje Planer om en ny Ordning, saaledes at en saadan kan være forberedt inden næste Aar, altsaa det nuværende Aar 1918, for at Tilskuddets Bortfalden ikke skulde indtræde uforberedt, fremdeles staar og staar

urokket ved Magt, den kan ikke forandres; det er den socialdemokratiske Gruppens Standpunkt, det er Borgerrepræsentationens Flertals Standpunkt, det kan ikke ventes, at Borgerrepræsentationen vil give noget Tilskud til de private højere Skoler paa det kommende Finansaars Budget. Kun hvis der ved Lovgivningen er skabt Klarhed og Sikkerhed angaaende Ordningen af det højere Skolevæsen i Fremtiden, kan det ventes, at man yder det fornødne Tilskud til Driften i en nogenlunde kortvarig Overgangstid, den, der er forudsat i nærværende Lovforslag, ogsaa under Forudsætning af, at den Ordning, som Lovforslaget fastslaar, finder Billigelse ogsaa fra vor Side. Der er altsaa virkelig Fare ved at vente, der maa gøres noget. Vi fik ikke gennem det ærede Medlems Tale noget at vide om, hvorledes han tænker sig en midlertidig Ordning; han sagde, at det kan blive nødvendigt, men vi fik ingen som helst Antydning af, hvordan det skal være, og jeg kan i Virkeligheden slet ikke forstaa, hvordan det skal blive lettere at naa til Enighed om en saadan midlertidig Ordning i de Maaneder, vi har til Raadighed, end om en endelig Ordning, hvis Principer det ærede Medlem fra Vinderup jo billiger. Hvorfor saa ikke straks tage fat paa Hovedsagen og se at blive enige? Jeg tror ikke, det vil blive lettere at blive enig om noget midlertidigt, tværtimod.

Det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) gik i Hovedsagen med til dette Lovforslag og lovede velvillig Behandling deraf; dog var der et Punkt, sagde han, hvor der var nogen Uklarhed, en Uklarhed, som burde klares. Jeg lyttede med stor Opmærksomhed efter, om det ærede Medlem vilde bidrage til at klare denne formentlige Uklarhed. Det var § 7, Spørgsmaalet om visse private Skolers fremtidige Bestaaen med offentligt Tilskud, hvis de repræsenterer et pædagogisk Særpræg af almen Betydning. Det ærede Medlem mente, at disse Ord rummede en Slags Modsigelse og indeholdt et Kompromis mellem to Anskuelser. Det kan jeg ikke forstaa. Et pædagogisk Særpræg er i og for sig ikke nok, for hvad er et Særpræg? Særpræg kan være noget godt, og Særpræg kan være noget slet. Hvis et Menneske er særpræget, saaledes at det mere nærmer sig Dyrene, er det jo noget, man skal se at komme bort fra; hvis et Menneske er forbyrderisk særpræget, hvis et Menneske har et Ansigt, der, som man siger, er præget af alle mulige Laster, er det ikke noget